

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рж1 у 84/2020
28.08.2020. године
Београд

Врховни касациони суд, судија Катарина Манојловић Андрић, у предмету предлагача АА из ..., ... број ..., одлучујући о жалби предлагача изјављеној против решења Управног суда Р4 у 126/2020 од 03.07.2020. године, у предмету заштите права на суђење у разумном року, донео је 28.08.2020. године, након спроведеног испитног поступка

РЕШЕЊЕ

ОДБИЈА СЕ жалба предлагача и потврђује решење Управног суда Р4 у 126/2020 од 03.07.2020. године.

Образложење

Предлагач је 21.07.2020. године поднео Врховном касационом суду, преко Управног суда, жалбу против решења Управног суда Р4 у 126/2020 од 03.07.2020. године, којим је одбијен његов приговор ради убрзавања поступка у предмету Управног суда 27 У 19225/17.

Предлагач сматра да му је неправилним поступањем Управног суда у оспореном поступку повређено право на суђење у разумном року, детаљно описујући ток управног спора по његовој тужби и радње које је предузео ради убрзања поступка. Позива се на члан 237. став 1. Закона о општем управном поступку који, по његовом мишљењу, „јасно – недвосмислено прецизира рок најкасније од 60 дана који обавезује Управни суд да изради пресуду из своје надлежности“. Предлаже да Врховни касациони суд усвоји његову жалбу тако што ће утврдити да му је повређено право на суђење у разумном року и одредити „законски рок завршетка не краћи од 15 дана и не дужи од четири месеца, у циљу окончања спора и даљег спречавања његовог неоснованог одогувлачења у будућем периоду неизвесности доношења извршне пресуде од стране Управног суда у Београду“.

Одлучујући о жалби предлагача на основу одредаба чл. 16, 18. и 20. став 2. Закона о заштити права на суђење у разумном року („Службени гласник РС“ 40/15) и члана 30. став 2. Закона о ванпарничном поступку („Службени гласник СРС“ 25/82,

„Службени гласник РС“ 6/15), Врховни касациони суд је испитао побијано решење применом одредбе члана 386. у вези члана 402. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ 72/11 и 55/14) и закључио да је жалба неоснована.

О жалби је одлучивао судија одређен Годишњим распоредом послова у суду у смислу одредбе члана 16. став 4. Закона о заштити права на суђење у разумном року, којом одредбом је предвиђено да председник непосредно вишег суда може Годишњим распоредом послова да одреди једног судију или више судија да, поред њега, воде поступак и одлучују по жалбама.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из одредбе члана 374. став 2. тач. 1, 2, 3, 5, 7. и 9. Закона о парничном поступку, на коју Врховни касациони суд пази по службеној дужности.

Из списка предмета Управног суда 27 У 19225/17 и Р4 у 126/2020 утврђене су следеће чињенице и околности: да је предлагач 18.12.2017. године поднео Управном суду тужбу против туженог Првог основног суда у Београду, коју је допунио 26.12.2017. године; да је решењем Управног суда од 12.03.2018. године наложено предлагачу, као тужиоцу, да у року од 15 дана уреди тужбу; да је поступајући по налогу суда предлагач доставио поднесак од 11.04.2018. године у коме је навео да тужбу подноси против Апелационог суда у Београду ради поништаја закључка Су бр. VI 2515/17 од 01.11.2017. године, Вишег суда у Београду ради поништаја закључка Су бр. VI 444/17 од 26.09.2017. године, с тим да се иницијална притужба односи на рад и поступање Првог основног суда у Београду; да је предлагач 07.11.2018. године доставио допуну тужбе са 20 прилога; да је Управни суд дописима од 06.11.2019. године и 10.03.2020. године од Апелационог суда у Београду тражио достављање списка и одговора на тужбу по којима није поступљено.

Одредбом члана 32. став 1. Устава Републике Србије утврђено је да свако има право да независан, непристрасан и законом већ установљен суд, правично и у разумном року, јавно расправи и одлучи о његовим правима и обавезама, основаности сумње која је била разлог за покретање поступка, као и оптужбама против њега.

Одредбом члана 4. Закона о заштити права на суђење у разумном року прописано је да при одлучивању о правним средствима којим се штити право на суђење у разумном року уважавају се све околности предметног суђења, пре свега, сложеност чињеничних и правних питања, целокупно трајање поступка и поступање суда, јавног тужилаштва или другог државног органа, природа или врста предмета суђења или истраге, значаја предмета суђења или истраге по странку, понашање странке током поступка, посебно поштовање процесних права и обавеза, затим поштовање редоследа решавања предмета и законски рокови за заказивање рочишта и главног претреса и израду одлуке.

Имајући у виду све чињенице и околности овог случаја које су од значаја за доношење одлуке, Врховни касациони суд налази да је правилно поступио судија Управног суда када је одбио приговор предлагача ради убрзавања поступка у предмету тог суда 27 У 19225/17. У ожалбеном решењу размотрени су сви битни чиниоци који утичу на оцену дужине трајања управно-судског поступка у смислу члана 4. Закона о заштити права на суђење у разумном року.

Предлагач је поднео тужбу Управном суду 18.12.2017. године са допуном од 26.12.2017. године, која је одмах узета у рад и предлагачу, као тужиоцу, већ 12.03.2018. године наложено да тужбу уреди. Поднесак о уређењу тужбе достављен је суду 11.04.2018. године, а нова допуна тужбе са 20 прилога достављена је суду 07.11.2018. године. Врховни касациони суд је оценио да је допуна тужбе у току управног поступка дозвољена у контексту коришћења свих расположивих процесних средстава у циљу остваривања постављених захтева који су предмет управног спора (види: пресуду Европског суда за људска права у предмету *Sokolov protiv Rusije*, број 3734/02 од 22.09.2005. године, став 37, користи се предношћу извора које у домаћем праву има на распалагању у одбрани својих интереса). Међутим, по налажењу овог суда, дуже трајање поступка које је настало као резултат подношења најпре неуредне тужбе од стране предлагача, а затим и допуне тужбе, не може се сматрати прекорачењем рокова за које одговорност сноси суд.

Предлагач је у периоду од годину и по дана четири пута подносио приговор ради убрзавања поступка у предмету Управног суда 27 У 19225/17. Врховни касациони суд налази да заштиту права на суђење у разумном року може да ужива подносилац уставне жалбе који у поступку чије трајање оспорава показује јасан интерес да се поступак оконча у разумном року. Али, у конкретном случају, изјављивање приговора ради убрзавања поступка у кратким временским размацама, а затим и жалби против решења Управног суда којима су приговори одбијени, довело је до тзв. „процедуралног лавиринта“, јер су у поступцима по жалбама предлагача списи предмета Управног суда 27 У 19225/17 морали бити достављени Врховном касационом суду на увид, што је у великој мери онемогућило судију известиоца у наведеном предмету да предузме све неопходне радње ради правноснажног окончања управног спора. Дуже трајања поступка које је настало као резултат оваквог понашања предлагача не може се ставити на терет предлагачу, али се не може приписати ни Управном суду. На основу изјашњења судије известиоца у предмету Управног суда 27 У 19225/17 може се закључити да ће одлучити о поднетој тужби одмах након достављања списка предмета Апелационог суда у Београду и враћања списка Управног суда из Врховног касационог суда.

Приликом оцене да у предметном управном спору није повређено право предлагача на суђење у разумном року, Врховни касациони суд је имао у виду да је у току 2020. године постојала објективна немогућност суда да у периоду од пет месеци поступа у спорном предмету - најпре за време ванредног стања, а затим због решавања изборних спорова који су по закону нарочито хитни и морају имати приоритет при решавању у односу на све друге предмете. Повреда права на суђење у разумном року може се утврдити само у случају неоправданих дужих периода неактивности у раду суда, који, по налажењу Врховног касационог суда, у предметном поступку не постоје.

Поводом указивања предлагача на рок за решавање предмета прописан чланом 237. став 1. Закона о општем управном поступку, Врховни касациони суд констатује да се Законом о општем управном поступку прописују правила по којима су дужни да поступају државни органи у управном поступку, док је поступање судова у управним споровима уређено одредбама Закона о управним споровима којима није прописан рок за доношење одлуке о тужби.

Због свега изложеног, Врховни касациони суд је, на основу члана 18. став 2. Закона о заштити права на суђење у разумном року, одбио жалбу предлагача одлучивши као у изреци.

Судија

Катарина Манојловић Андрић, с.р.

Поука о правном леку.

Против овог решења није дозвољена жалба у смислу члана 21. Закона о заштити права на суђење у разумном року.

За тачност отправака
Управитељ писарнице
Марина Антонић